

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1255	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἰωάν. 20, 19-31) 30 Ἀπριλίου 2006	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ πίστι στὴν Ἀνάστασι

«Ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (Ἰωάν. 20, 28)

ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΘΑ, ἀγαπητοί μου, σὲ νέα περίοδο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἡ ὁποία ὀνομάζεται **Πεντηκοστάριο** καὶ διαρκεῖ πενήντα ἡμέρες. Ὅπως κάθε κύκλος ἔχει ἓνα κέντρο, ἔτσι καὶ ὁ νέος αὐτὸς κύκλος τοῦ Πεντηκοσταρίου ἔχει κέντρο τὴν ἑορτὴ τοῦ **Πάσχα**, ποὺ εἶνε «*ἐορτῶν ἑορτὴ καὶ πανηγυρις πανηγύρεων*», «*ἡ βασιλις*» (βασιλίσα) τῶν ἑορτῶν ὅλου τοῦ ἔτους (καν. Πάσχ. ἡ' ῥδ.). Γι' αὐτὸ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας· «*Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ*» (Ψαλμ. 117, 24' στίχ. ἀναστ. ἀκολ.).

Αὐτὸ ποὺ ἑορτάζουμε τώρα εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο γεγονός τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Ἐορτάζουμε τὸ ὅτι μέσ' στὰ δισεκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων ἓνας καὶ μόνος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μετὰ τὴν θεϊκὴ δύναμι ποὺ ἔχει **ἀνέστησε τὸν ἑαυτό του ἐκ νεκρῶν**. Τὸ πιστεύεις; εἶσαι Χριστιανός; δὲν τὸ πιστεύεις; δὲν εἶσαι Χριστιανός. Εἶνε θεμελιώδης ἀλήθεια αὕτη. Γι' αὐτὸ τὴν ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως· «*Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὰς Γραφάς*».

Ἄλλ' ἀκούω ἀντιρρήσεις· δὲν ἀκούτε σεῖς; Στὴν ἐποχὴ τῶν πυραύλων ἐσοῦ μιᾶς περὶ ἀναστάσεως; Ποιὸς τὰ πιστεύει αὐτά; Ἐγὼ πιστεύω στὴν ἐπιστῆμη καὶ θέλω **ἀποδείξεις**...

Ἔχει ἀποδείξεις ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου τόσες ὅσες κανένα ἄλλο ἱστορικὸ γεγονός. Ὑπάρχουν τρεῖς δέσμες ἀποδείξεων· μία ἀπὸ τὸν φυσικὸ κόσμος, ἄλλη μία ἀπὸ τὴν ἱστορία, καὶ τρίτη καὶ σπουδαιότερη ἀπὸ τὴν ἀγία Γραφή. Μίλησα ἄλλοτε ἐκτενῶς γι' αὐτά. Ἐδῶ θ' ἀναφέρω δύο ἀποδείξεις ἀπὸ τὴν ἀγία Γραφή. Εἶνε οἱ **δύο ἐμφανίσεις** τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ ποὺ διηγεῖται τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

* * *

● Ἡ μία ἐμφάνισις. Ὑστερα ἀπὸ τὴν σταύρω-

σι τοῦ Χριστοῦ οἱ μαθηταὶ κρύφτηκαν. Φοβήθηκαν μήπως πάθουν κι αὐτοὶ ὅ,τι ἔπαθε ὁ διδάσκαλός τους. Ξαφνικὰ ὅμως οἱ λαγοὶ ἐγίναν λιοντάρια. Βλέπεις λ.χ. τὸν ἀπόστολο Πέτρο, ποὺ μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα ἀρνήθηκε μετὰ ὄρκου τὸ Χριστὸ μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπηρέτρια, νὰ τὸν κηρύττει μετὰ μεγαλοφώνως ἐνώπιον χιλιάδων λαοῦ. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι. Πῶς ἐξηγεῖται αὕτη ἡ μεταβολή; Μία ἡ ἐξήγησις· **εἶδαν τὸν Κύριο ἀναστάντα** ἐκ νεκρῶν. Καὶ γι' αὐτὸ εἶνε μάρτυρες ἀξιόπιστοι, ἀφοῦ ὄχι μόνον μετὰ τὸ κήρυγμα ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ αἷμα τους βεβαιώνουν τὴν Ἀνάστασι.

Καὶ πῶς τὸν εἶδαν οἱ μαθηταί; Μπήκε ὁ Χριστὸς ἐκεῖ ποὺ εἶχαν κρυφτῆ **«τῶν θυρῶν κλεισμένων»**, λέει τὸ εὐαγγέλιο (Ἰωάν. 20, 19).

—Παραμύθια! θὰ πῆ ὁ ὀρθολογιστής.

Ἄλλὰ γιατί, ἄνθρωπε, τὸ ἀμφισβητεῖς; Θυμᾶμαι στὸ δημοτικὸ σχολεῖο οἱ καλοὶ μου διδάσκαλοι μᾶς ἔλεγαν ἓνα αἰνίγμα· «κλείνω τὸ σπιτάκι μου, καὶ κλέφτης εἶνε μέσα». Ποιὸς εἶνε ὁ κλέφτης; μᾶς ρωτοῦσαν. Εἶνε αὐτὸς ποὺ περνάει τὰ τζάμια καὶ εἰσχωρεῖ, δηλαδὴ ὁ ἥλιος. Κ' ἓνα ἄλλο παράδειγμα σύγχρονο· κλειστὸ τὸ σπιτάκι σου, καὶ μέσα ἀκοῦς ἤχους καὶ βλέπεις εἰκόνες ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὸ Λονδίνο, τὴ Μόσχα, τὴ Νέα Ὑόρκη. Πῶς γίνεται αὐτό; Μὲ τὸ ραδιόφωνο καὶ τὴν τηλεόρασι. Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, μετὰ τὸ μυαλὸ ποὺ τοῦ ἔδωκε ὁ Θεός, κατορθῶνῃ νὰ διασπᾷ τὰ φράγματα, πόσο μᾶλλον ὁ Θεός; Ἡ λειτουργία τῶν συσκευῶν βασίζεται στὰ κύματα, ποὺ ἔκανε ὁ Δημιουργός.

Μὲ κλειστὲς τίς πόρτες λοιπὸν μπήκε ὁ Χριστός, στάθηκε ἀνάμεσα στοὺς μαθητὰς ποὺ ἦταν ἐμβρόντητοι, ἀνοιξε τὸ στόμα του καὶ μίλησε. Ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη λέξι ποὺ εἶπε; Τί μεγαλεῖο ἔχει τὸ εὐαγγέλιο! Εἶπε τὴ λέξι ἐκεῖνη ποὺ εἶνε κατ' ἐξοχὴν σήμερα καὶ πάντοτε ποθητή, γλυκεῖα λέξις ἀλλὰ πιὸ γλυκὴ πρᾶγμα

«**εἰρήνη ὑμῖν**» (ἔ.ά. 20,21). Εἰρήνη, ποῦ εἶσαι κρυμμένη; στὶς διασκέψεις τῶν μεγάλων, στὰ διαβούλια τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν; Ματαιῶς προσπαθεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ πιάσῃ τὴν εἰρήνη. Τὸ δῶρο αὐτὸ τοῦ Θεοῦ βρίσκεται στὸ Χριστό, ποῦ εἶνε ὁ «**ἄρχων**» (ἀρχηγός) τῆς εἰρήνης (Ἡσ. 9,6). Ἐκεῖνος δίνει τὴν εἰρήνη στὶς ψυχές, εἰρήνη τριπλῆ· μὲ τὸ Θεό, μὲ τὸν πλησίον, μὲ τὸν ἑαυτό μας. «**Εἰρήνη ὑμῖν**», εἶπε ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας εὐχεται διαρκῶς «**ὑπὲρ τῆς εἰρήνης**» καὶ ψάλλει: «**Πάτερ παντοκράτορ δημιουργέ, ἄρχον τῆς εἰρήνης, τῆς συνέσεως χορηγέ, ἰκετεύομέν σε κατάπαυσον πολέμους καὶ δώρησαι εἰρήνην, μόνη φιλάνθρωπε**» (μεγαλυν. θ. λειτ.).

Καὶ μετὰ τὴν εἰρήνη ὁ Χριστὸς χαρίζει ἕνα ἄλλο δῶρο. Λὲς σὲ κάποιον νὰ ἐξομολογηθῆ. Γιατί νὰ ἐξομολογηθῶ; ἀπαντᾷ, τὰ λέω στὴν εἰκόνα... Δὲν εἶνε ἔτσι. Προσέξατε τί εἶπε ὁ Χριστός; Τὴν ἀγία ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως θεσπίζει **τὸ μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως** καὶ ὀρίζει στοὺς ἀποστόλους: «**Σὰς δίνω Πνεῦμα ἅγιο**» ὅπως συγχωροῦσα ἐγὼ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὅσο ἤμουν ἐδῶ στὴ γῆ καὶ ἔλεγα «**τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**» (Ματθ. 9,2), ἔτσι στὸ ἐξῆς δίνω σ' ἐσᾶς καὶ στοὺς διαδόχους σας ἰερεῖς τὴν ἐξουσία τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν. Καὶ ὁ πιὸ ταπεινὸς καὶ ἀγράμματος ἱερεὺς μπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ. Αὐτὸ ἀκούσαμε σήμερα: «**Ἄντινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄντινων κρατήτε, κεκράτηνται**» (Ἰωάν. 20,23).

Δύο λοιπὸν τὰ δῶρα τοῦ Χριστοῦ μας στὴν πρώτη ἐμφάνισι, εἰρήνη καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν.

● Ἄλλ' ἀπὸ τὴ συγκέντρωσι αὐτῆ τῶν ἀποστόλων ἔλειπε ἕνας· ὁ Θωμᾶς. Ὄταν τὸν εἶδαν οἱ ἄλλοι μαθηταί, τοῦ εἶπαν: «**Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον**», εἶδαμε τὸν Κύριο (ἔ.ά. 20,25).

—Θέλω νὰ δῶ μὲ τὰ μάτια μου καὶ νὰ ψηλαφήσω μὲ τὰ χέρια μου· ἀλλιῶς δὲν πιστεύω.

Καὶ ὁ Χριστός; Ὡ τῆς ἀπείρου συγκαταβάσεως! Δὲν εἶπε «**Δὲ βαριέσαι, ἄσ' τον· ἕνας εἶν' αὐτός, ἔχω τοὺς ἄλλους δέκα**». Σὰν τὴ μάνα, ποῦ συγκαταβαίνει μὲ θαυμαστὴ ἀνοχή στὶς ἀδυναμίες τοῦ παιδιοῦ, ἔτσι κ' ἐκεῖνος συγκαταβαίνει καὶ ἔρχεται πάλι, γιὰ τὸν ἕνα. Τί διδάσκει αὐτό; **Τί ἀξία ἔχει ὁ ἄνθρωπος**, ὁ κάθε ἄνθρωπος, καὶ ὁ πιὸ ἄσημος. Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸν ἕνα, ἔτσι κ' ἐσὺ ὁ ἱερεὺς ἢ ἀρχιερεὺς νὰ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ κάθε ψυχὴ. Διάβασα ὅτι στὸν Πόντο, ὅταν τὴν Κυριακὴ ἀπουσίαζε Χριστιανὸς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ὁ παπᾶς πήγαινε καὶ τὸν ἀναζητοῦσε: Δημήτρη παιδί μου, γιατί ἔλειψες;...

Γιὰ τὸν ἕνα μαθητὴ ὁ Χριστὸς «**μεθ' ἡμέ-**

ρας ὀκτώ» (ἔ.ά. 20,26) ἦρθε πάλι ὁ ἴδιος. Στάθηκε ἀνάμεσά τους καὶ εἶπε στὸ Θωμᾶ: —Ἐλα κοντὰ καὶ ψηλάφησέ με. Καὶ ὁ Θωμᾶς πλησιάζει, βλέπει, καὶ ἐρευνᾷ ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων· βάζει τὰ δάχτυλά του στὰ σημάδια τῶν πληγῶν, καὶ φωνάζει: —«**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**» (ἔ.ά. 20,29). Ὑστερα ἀπὸ τὸ «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**» τοῦ ληστοῦ (Λουκ. 23,42), αὐτὴ ἡ μαρτυρία τοῦ Θωμᾶ ἔχει μεγάλη σημασία. Λύθηκαν τὰ ἐρωτηματικά καὶ οἱ ἀπορίες του, πίστεψε στὸ Χριστὸ ἀκραδάντως.

Καὶ τὴν πίστι του δὲν τὴν κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἀποστολικῆς περιπετειᾶς, πῆγε μακριά, ἔφθασε μέχρι τὶς Ἰνδίες. Σάλπιγγα ἔγινε τὸ στόμα του. Καὶ μέχρι σήμερα οἱ Χριστιανοὶ τῶν Ἰνδιῶν ὀνομάζονται «**Χριστιανοὶ τοῦ Θωμᾶ**». Τέλος **μαρτύρησε** καὶ διὰ τοῦ αἵματός του ὑπέγραψε «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**».

* * *

Στὴν ἐποχὴ μας, ἀγαπητοί μου, ὑπάρχει ἀπιστία. Ἄπιστοι εἶνε οἱ ὑλισταὶ ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν ὀρθολογισμό ζητοῦν νὰ λύσουν μὲ τὸ μυαλό τους τὰ μυστήρια τῆς πίστεως. **Πρὸς τοὺς ἀπίστους** ἀπευθύνεται σήμερα ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου καὶ λέει: Θωμᾶδες ἄπιστοι, ἀμφιβάλλετε; Ἐλάτε λοιπὸν καὶ **ἐρευνῆστε** τὸ Χριστό. Ὅπως τότε τὸ Θωμᾶ, ἔτσι τώρα δέχεται ἐσᾶς. Ἡ Ἀνάστασι δὲν εἶνε μῦθος· εἶνε τὸ ἱστορικώτερο γεγονός. Ἐρευνῆστε. Ἄν καὶ ἀληθινὰ «**μακάριοι**» εἶνε «**οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες**» (Ἰωάν. 20,29).

Ἀπευθυνόμεθα ὅμως καὶ **πρὸς τοὺς πιστοὺς**. Ἄλλοτε ἀπὸ τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, ἐπὶ σαράντα μέρες, ἕνας χαίρετισμὸς ἀκουγόταν παντοῦ: «**Χριστὸς ἀνέστη**». Τώρα; Μόνο τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως· καὶ μετὰ, τέλος. Λίγοι ἔμειναν οἱ πιστοί. Καὶ θὰ λιγοστεύουν ἀκόμα. Τὸ εἶπε ὁ Χριστός: «**Ὄταν ξανάρθω στὴ γῆ, θὰ βρῶ τὴν πίστι;**» (βλ. Λουκ. 18,8). Γι' αὐτὸ ἐπαναλαμβάνω κάτι ποῦ ἔχω ξαναπεῖ, καὶ μ' αὐτὸ θὰ τελειώσω: **Πίστευε**. Κι ἂν μείνης ἕνας στὴν οἰκογένειά σου, σὺ πίστευε. Κι ἂν μείνης ἕνας στὴν γειτονιά σου, σὺ πίστευε. Κι ἂν μείνης ἕνας στὴν πόλι σου, σὺ πίστευε. Κι ἂν μείνης ἕνας στὴν πατρίδα σου, σὺ πίστευε. Καὶ ἂν ἀκόμη μείνης ἕνας σὲ ὅλο τὸν πλανήτη—θὰ γίνῃ αὐτὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀντιχριστοῦ— καὶ μείνης μόνος, σὺ πίστευε στὸ Χριστό. Καὶ ἂν νιώθῃς μόνος, δὲν εἶσαι μόνος. Μαζί σου εἶνε ὁ Χριστός, ποῦ ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**